

Anekdot

– Mikail Dede · 17 Ocak 2020

Hayat;
kör düğümleriyle aslında
şeytanın çözmeden geçmediği set
cehennemin ürpertici uğultularında
alevlenen balçık gibi mikroplara
ve mikroorganizmalara sıçrayan zaman

Yaşam;bazen akoru bozulmuş bir gitar eşliğindebazen klorlanmış su gibi şelale
dibine doğru son süratle akan
melodik ritimler gibi dönen topaç
Doğa;deterjan kokan renkli çamaşırlar
mahalle balkonlarında örümcek
ağları iplere asılı madalyonlar
siyah bir kedinin iplik yumağını
kovalaması gibibak ne kadar zamandır uğraşiyor
her mevsim yeniden doğan bahar gibi.

Karanlık;bir okyanusun dibindekikaranlıkta görmeye çalışmak gibisabah kahvesi gibi simsiyah
çay gibi demli belki alışkanlıktan
Aşk;parmağa takılmış tek taş
japon yapıştırıcısıyla birleşen
bedenlerin vals eşliğinde
bir pazar sabahı rahatlığıyla
milli parklarda piknik tüplerinin
alvenlenmesi gibi
mangal kömürü üstüne dökülen tiner
Şehir;köşedeki bir dilencinin dansını
umursamadan

bir çingenenin sümbülleri sardığı
günlük gazete kağıdının tadındaşüregelen monotonluk
denizin mavisi içinde parlayan yosunlar

Gezen;
atomların ve higgs bozonlarınınmütevazı hareketleriylenewton kuralı yeni bulunmuş
bir gezegendeyaşamın tesadüf olmama
ihtimaline şaşarak gülümseyen mavilik.Evrim:doğası gereği asla evcilleşmeyen
hayvanların genetik kodlarındasusmak bilmeyen bir düşüncecircir böceklerinin dansında

gizli yaşamın sırrı bir aslanın aldığı av kokusuyla ve bir insanın duyduğu adımlarıyla vals eden devrim.
Felsefe; her an yeni bir big bang patlayabilir korkusu içinde denizde istakoz kalmayabilirendişiyle havyar
depolama girişimi
sonucunda titreşen zihin
Ölüm; bir mezar taşına heykeltraşın mezar taşına özenle yazılan yazısına olursan ol kim olursan ol sonun
burası
belki inançları da idareli kullanmak gerekirdi
yaşamı çok hızlı tüketirken

Devrim;

belki, her devrimin her vakit karşı
devrime dönüştüğünü bilemezdik
belki debirlikte yaşadığımız için
devrimi de idareli kullanmamız gerekiyordu
Lisa Maria; belki ölümden korkmak gerekirdik korkarak aşkın meşalesini
tutuşturmak mantıklı olurdu sabrımızda biriken despot düşüncelerin esiri olmaktan
uzak kalmalıydık elele koşarak
cennet bahçelerinde belki kendimizi tuttuğumuz kukla iplerini kesip sevdanın
hür ateşini yakmalıydık...